

In hoopvol uitzien naar de wederkomst
van de Heer, zijn wij in gebed verenigd
bij het afscheid van

DE HEER

FEDOR DE MERLIER

Echtgenoot van Mevrouw Ilma Devenijns

Geboren te Ronse op 1 februari 1911
en godvruchtig overleden te Oudenaarde
op 23 april 1984, gesterkt door de
H.H. Sakramenten van de Zieken.

Ere-Schoolhoofd

Medestichter en voorzitter van de Kristelijke Bond
voor Gepensioneerden, Nukerke

Lid van de Landelijke Gilde - Nukerke
Gewestelijk inspecteur

van het Werk der Volkstuinen

Gewezen gemeenteraadslid
van Nukerke en Maarkedal

Lid van kristelijke,

culturele en sociale verenigingen

Vereremerkt met het ereteken van St.-Bavo
en verschillende burgerlijke eretekens

Ons vader, hij was rechtvaardigheid. Hij had de
zware last op zich geladen, een eerlijk man te
zijn, in woord en daad. Hij is er glansrijk in ge-
slaagd.

Zijn ganse leven liet hij zich leiden door zijn ge-
loof en hij vond het vanzelfsprekend om in die
geest steeds voor anderen bezig te zijn met inzet
van al zijn krachten en al zijn talenten : voor zijn
vele schoolkinderen, voor de boeren, voor de vele
bonden, maatschappijen en instellingen waar hij
lid van was, voor zijn gepensioneerden. Voor ieder-
een zette hij zich onvermoeid in, niets was hem

teveel. Hij vond het zijn plicht om elke taak waar-
mee hij de mensen kon helpen en die hij aankon,
op zich te nemen, en hij bleef zijn engagement
steeds onvoorwaardelijk trouw.

Hij was een eenvoudig, ingoed mens. Hij stond
open voor iedereen. Zijn wijs woord werd alom
gewaardeerd. Hoevelen zijn er niet die „de mees-
ter” om raad vroegen. Hoevelen hebben niet een
juiste keuze in hun leven aan hem te danken.

Zijn schoonste levenswerk was zijn gezin. Voor
ons is hij te vroeg gegaan. Wij hielden zo van hem,
wij hadden hem zo nodig. Hoezeer zullen wij hem
missen met zijn eenvoud, zijn eerlijkheid, zijn zorg
om ons en onze kinderen, zijn onuitgesproken
liefde voor al de zijnen. Samen met mama zorgde
hij voor een echte thuis waar wij graag kwamen.
Zijn grootste vreugde beleefde hij als al zijn kin-
deren en kleinkinderen hem omringden.

Hij was een diep gelovig man, trouw aan het da-
gelijks gebed. Beslissingen en belevens steunden
op het Evangelie. Elke onrechtvaardigheid deed
hem pijn, alles wat schoon en goed was, bezorgde
hem vreugde.

Om zo'n bijzonder mens kunnen wij zelfs nu in
ons verdriet alleen maar blij zijn en danken dat
hij onder ons geweest is.

Mijn liefste Ilma, graag had ik nog bij jou gebleven
en je dit verdriet bespaard, maar ik weet dat onze
kinderen en kleinkinderen je een steun zullen zijn.
Dank voor alles, ons samenzijn was enig. Het was
een onvergetelijke levensweg langs pijnlijke en
vreugdevolle wegen. Vergeet de droeve dagen en
onthoud enkel wat ons samen vreugde bracht.
Mijn goede kinderen, u heb ik gevolgd dag aan
dag. Ik reken erop, dat gij de troost en steun zult
blijven van mama om mijn werk verder te zetten :

onze lichamelijke scheiding is geen hinderpaal voor mijn onverminderde bezorgdheid.

Mijn lieve kleinkinderen, gij weet hoezeer ik u allen heb liefgehad. Ik was terecht fier op u. Alles wat ik u nog had willen zeggen, lag in mijn leven van elke dag. Dank voor uw dagelijks eenvoudig gebed.

Mijn familieleden en vele vrienden, hartelijk dank voor zoveel liefde en bekommernis, voor uw steun en gebed.

Wij zullen de Heer bidden om ons moed te geven om verder te leven zoals vader ons heeft voorgeleefd. Wij zullen hem nooit vergeten. Zoals hij was er maar één.

Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, bid voor hem en voor ons allen.

Om uw aanwezigheid, om uw gebed,
om uw woorden van genegenheid en troost,
danken wij U van harte. De familie.

*treurend om je heengaan . . .
dankend om je 'zijn',*